

Arrest

nr. 57 907 van 15 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese, afkomstig uit het dorp Llopat (gemeente Kumanovë), in Macedonië.

U zou niet in het bezit zijn van de Macedonische nationaliteit.

U bent gehuwd met S.(...) T.(...) en samen hebben jullie drie kinderen.

Tijdens de oorlog in Macedonië in 2001 verbleef u met uw dochter bij uw moeder in Sllupçane. Jullie hielden zich schuil in de kelder. Uw echtgenoot was niet bij u. U weet niet of hij betrokken was bij de oorlog. Uw echtgenoot was vroeger lid van het AKSh (Armata Kombëtare Shqiptare). In 2007 verliet hij deze partij. Nadien kreeg u tweemaal mensen van het AKSh over de vloer die vroegen waar hij was. Ze namen documenten mee, maar u weet niet precies welke. Uw echtgenoot had het land ondertussen al verlaten en verbleef in Kosovo. U ging hem daar soms opzoeken met de kinderen en hij kwam soms in het geheim naar huis. In maart-april 2008 werd hij beschoten toen hij op bezoek was in Macedonië. U

weet niet wie de daders waren: leden van het AKSh of iemand anders. Uw echtgenoot diende geen klacht in bij de politie naar aanleiding van dit schietincident. Nadien kwam een Alpha-politie-eenheid uw echtgenoot thuis zoeken. Ze vernielden alles in huis: alle meubels, deuren en ramen etc. Ze namen documenten mee, maar u weet evenmin welke. Omwille van de problemen van uw echtgenoot besloten jullie Macedonië definitief te verlaten. Op 3 februari 2010 vroeg u hier asiel aan. Nadat u met uw gezin in België was aangekomen, hoorde u dat de Alpha-politie-eenheid opnieuw bij u thuis is langs geweest. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Sulejmani Taxhedin (O.V. 6.571.231). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

[...]

Daarnaast hebt u, net als uw echtgenoot, evenmin aannemelijk hebt gemaakt niet over de Macedonische nationaliteit te beschikken. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u de Macedonische nationaliteit niet te hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 17 februari 2010 verklaarde u nochtans wel over de Macedonische nationaliteit te beschikken (zie gehoorverslag DVZ punt 6). Na confrontatie met uw eerdere verklaringen bleef u ontkennen dat u de Macedonische nationaliteit hebt. U stelde dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u in Macedonië woont, maar dat u de nationaliteit niet hebt (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen afdoende verklaring voor deze vastgestelde fundamentele tegenstrijdigheid. Er kan dan ook geen geloof aan uw bewering dat u niet over de Macedonische nationaliteit zou beschikken.

Derhalve kan ook wat u betreft niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, T. S.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 57 906 van 15 maart 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van T.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 december 2010 de schending aan van het artikel 51/4, §1, tweede lid en §3 van voormelde wet van 15 december 1980, de schending van de vereiste van de taalkennis, meer bepaald het artikel 57/4 van voormelde wet, en de schending van een substantiële vormvereiste.

Verzoeker stelt vooreerst dat de beslissing van de commissaris-generaal in het Nederlands dient te geschieden aangezien de taal van het onderzoek het Nederlands is; hij baseert zich dienaangaande op het artikel 51/4, §1 tot §3 van voormelde wet.

Hij stelt dat de asielprocedure derhalve uitsluitend in de Nederlandse taal gevoerd had moeten worden, zowel wat het onderzoek als wat de beslissing zelf betreft.

Verzoeker laat gelden dat de beslissing opdat ze rechtsgeldig zou zijn, diende genomen te worden door de commissaris-generaal zelf of minstens "bij delegatie" door één van de twee adjunct-commissarissen. Hij stelt vast dat de beslissing ondertekend is door de adjunct die het bewijs geleverd heeft van de kennis van de Franse taal en gezien de kennis van de taal derhalve een door de wet opgelegde vereiste is, kan er volgens hem niet wettig besloten worden dat bij het nemen van beslissingen, de kennis van de taal niet vereist is.

Volgens hem is de bestreden beslissing nietig omwille van een schending van het artikel 51/4, §1, tweede lid en §3 en van artikel 57/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

2.2. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de taal van de procedure waarin het onderzoek is gevoerd het Nederlands is en dat de bestreden beslissing genomen is in het Nederlands.

Artikel 51/4, §1, 2^{de} lid en §3 van de voormelde wet is derhalve correct toegepast.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 57/4 van voormelde wet, merkt de commissaris-generaal volgens de Raad terecht op dat de stelling van verzoeker als dat de adjunct-commissaris die het bewijs heeft geleverd van de Franse taal, enkel Franstalige beslissingen kan ondertekenen, geen steun vindt in de wet.

De commissaris-generaal verwijst naar rechtspraak (RvS nr. 140.039 van 2 februari 2005) die stelt dat de adjunct-commissarissen geen Rijksambtenaren zijn in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, wat inhoudt dat ze niet worden ingedeeld bij een taalrol, in die zin dat ze enkel rechtsgeldige beslissingen zouden kunnen nemen in de taal van de taalrol waarbinnen ze benoemd zouden zijn; artikel 57/4 van voormelde wet bepaalt volgens hem verder dat de adjuncten van de commissaris-generaal het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal.

Uit artikel 57/9 van voormelde wet volgt dat de bevoegdheden bepaald in artikel 57,1° tot 3°, van voormelde wet, worden uitgeoefend door de commissaris-generaal of bij delegatie, door zijn adjuncten. De adjuncten vervangen de commissaris-generaal voor alles, ook al zijn zij eentalig. De adjunct-commissarissen beschikken aldus over de mogelijkheid om beslissingen te nemen met betrekking tot individuele asiëldossiers. Dit betreft eveneens het ondertekenen van een beslissing zoals deze waarvan sprake, ongeacht hun talenkennis.

De Raad deelt de stelling van de commissaris-generaal; de Raad stelt in de onderhavige zaak vast dat de ondertekening van de Nederlandstalige bestreden beslissing door de adjunct-commissaris die geen bewijs heeft geleverd van de kennis van de Nederlandse taal, wettig is en dat er derhalve geen sprake is van een schending van een substantiële vormvereiste.

2.3. Verzoeker voert vervolgens de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Hij volhardt dat hij niet over de Macedonische nationaliteit beschikt en stelt dat hij de nationaliteit had van ex-Joegoslavië; hij wijst er op dat hij zijn identiteitsdocument van ex-Joegoslavië heeft neergelegd.

Met betrekking tot het relaas van de vervolgingsfeiten, blijft verzoeker er bij dat hij verklaard heeft in 1998 te zijn toegetreden tot het Albanees nationaal leger (AKSh) en dat hij in 2001 deel heeft uitgemaakt van het Nationaal bevrijdingsleger van Macedonië (UÇK). Hij herhaalt dat hij niet officieel een soldaat was van het UÇK en dat hij daarom niet onder de toepassing van de amnestieregeling valt, die enkel van toepassing is op soldaten van het UÇK en niet van het AKSh.

Verder herhaalt hij dat hij in 2007 het AKSh verliet en hierdoor problemen kreeg, de eerste keer in april/mei 2007 en de tweede keer in december 2007/januari 2008, en dat hij en zijn gezin, naar aanleiding van het politieonderzoek ook met de autoriteiten problemen kreeg, met name een huiszoeking in mei/juni 2008 en een andere in augustus 2008.

Verzoeker haalt voorts de vluchtelingendefinitie aan zoals bepaald in het artikel 1, (A)2 van de Conventie van Genève en verwijst eveneens naar een boekwerk.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zijn vervolgingsvrees ten onrechte niet onderzocht heeft en herhaalt wederom kort zijn asielrelaas.

Hij is van mening dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, minstens voor de subsidiaire beschermingsstatus daar volgens hem het disproportioneel politieoptreden naar aanleiding van het schietincident, aanzien kan worden als een vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2 b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier over te maken aan de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.7. Aangaande verzoekers bewering dat hij niet de Macedonische nationaliteit bezit, maar "de nationaliteit had van ex-Joegoslavië en hiertoe een identiteitsdocument van ex-Joegoslavië heeft voorgelegd", stelt de Raad vast dat bedoeld identiteitsdocument geen identiteitskaart betreft van "ex-Joegoslavië", maar een identiteitskaart afgeleverd in maart 1994 door de Macedonische autoriteiten, wat inhoudt dat verzoeker de Macedonische nationaliteit bezit gezien krachtens artikel 23 van de Wet van 12 november 1992 op het Staatsburgerschap van Macedonië, een Macedonische identiteitskaart of paspoort als bewijs van het Macedonische staatsburgerschap geldt.

Verzoeker biedt verder in zijn verzoekschrift geen weerwerk aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, incoherente verklaringen heeft afgelegd wat zijn nationaliteit betreft.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, hecht de Raad aan verzoekers bewering dat hij niet over de Macedonische nationaliteit beschikt, geen geloof.

Zijn voorgehouden vrees dient dus onderzocht te worden ten overstaan van Macedonië, het land waarvan volgens het oordeel van de Raad, verzoeker de nationaliteit bezit.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Immers verzoeker beperkt zich louter tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen, wat echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij aldus in gebreke blijft.

Verzoeker maakt inderdaad met een theoretische uiteenzetting van de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zijn vrees voor vervolging in concreto niet aannemelijk.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend. Voormeld artikel is niet geschonden.

Dergelijk ongeloofwaardig relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker stelt, mede gelet op de vier bladzijden lange motivering, volgens de Raad ten onrechte "dat zijn vervolgingsvrees niet onderzocht werd" (zie het verzoekschrift, p. 12).

Het blijkt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid heeft en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor twee verhoren, dat hij tijdens deze verhoren op 6 april en 28 april 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE